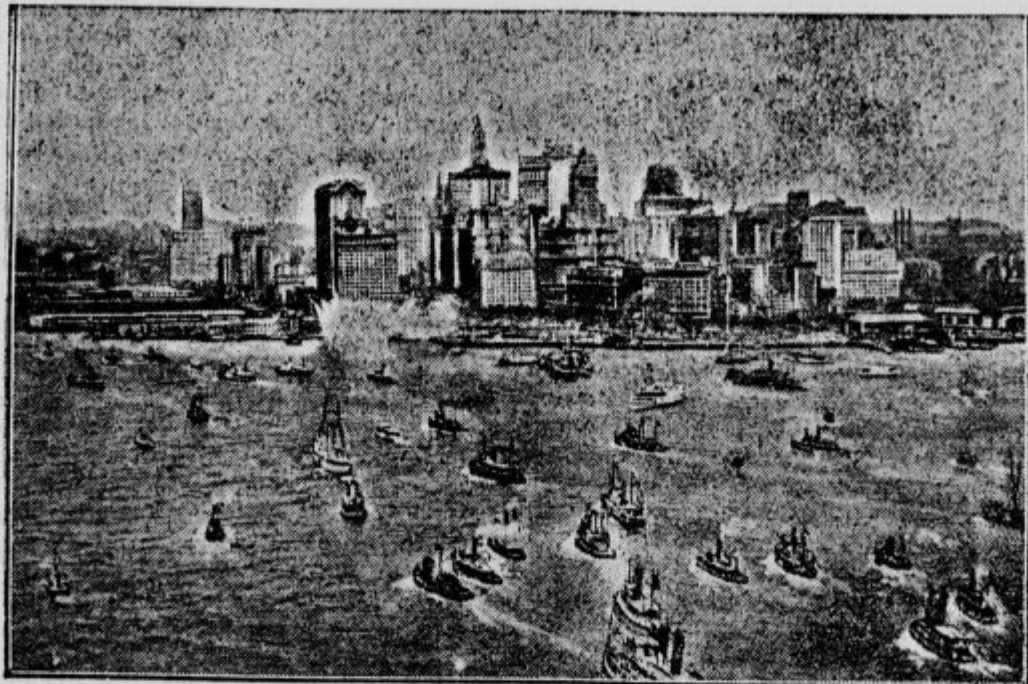

Svet v slikah

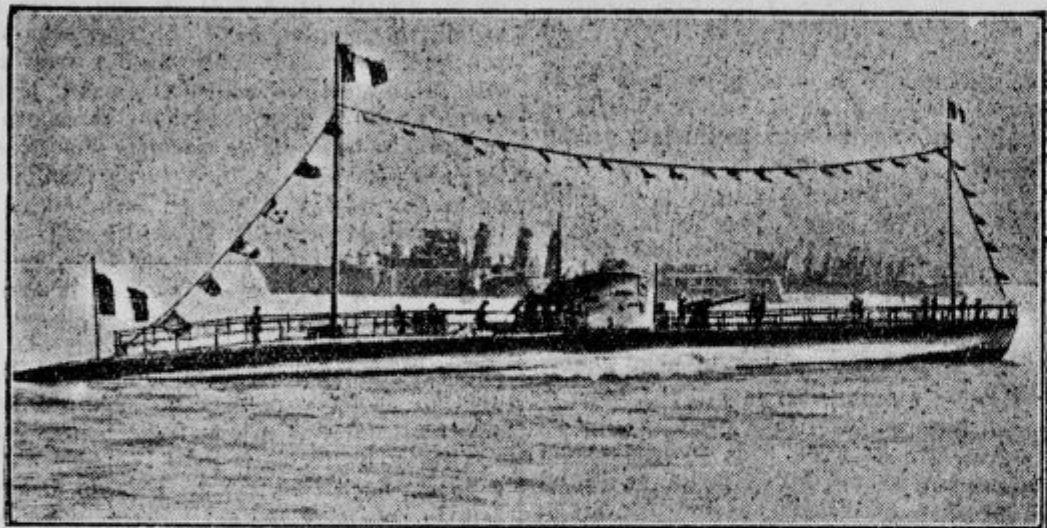
Walter, župan Newyorka, ki je tudi čestitil Eckebriu k uspelemu prekooceanskemu poletu.

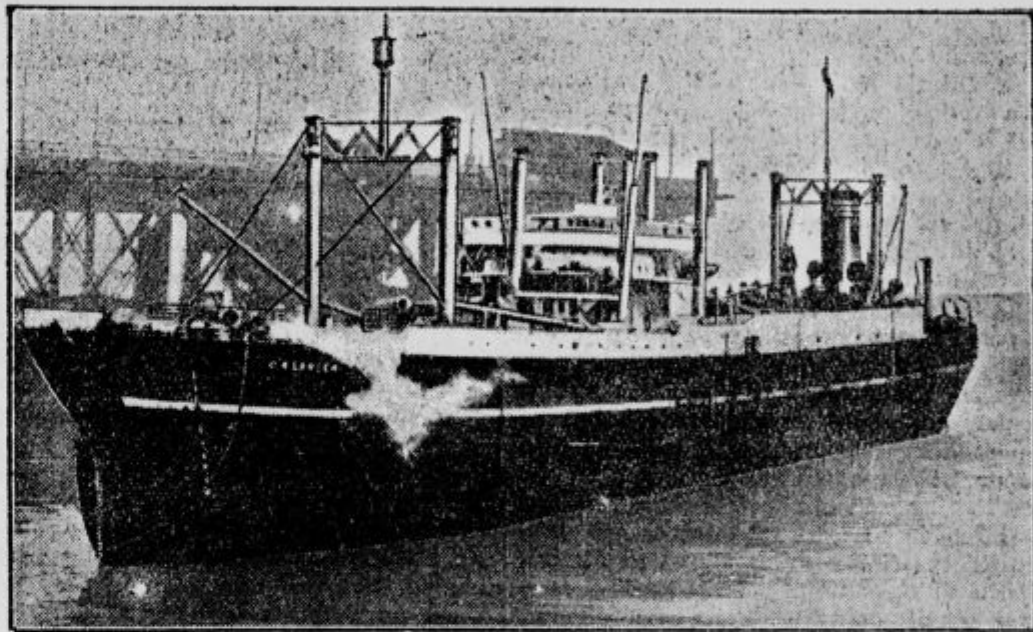
Pogled na Newyork, največje mesto »novega sveta«, ki je te dni že drugič občudoval Zeppelina, zmagovalca Atlantskega oceana.

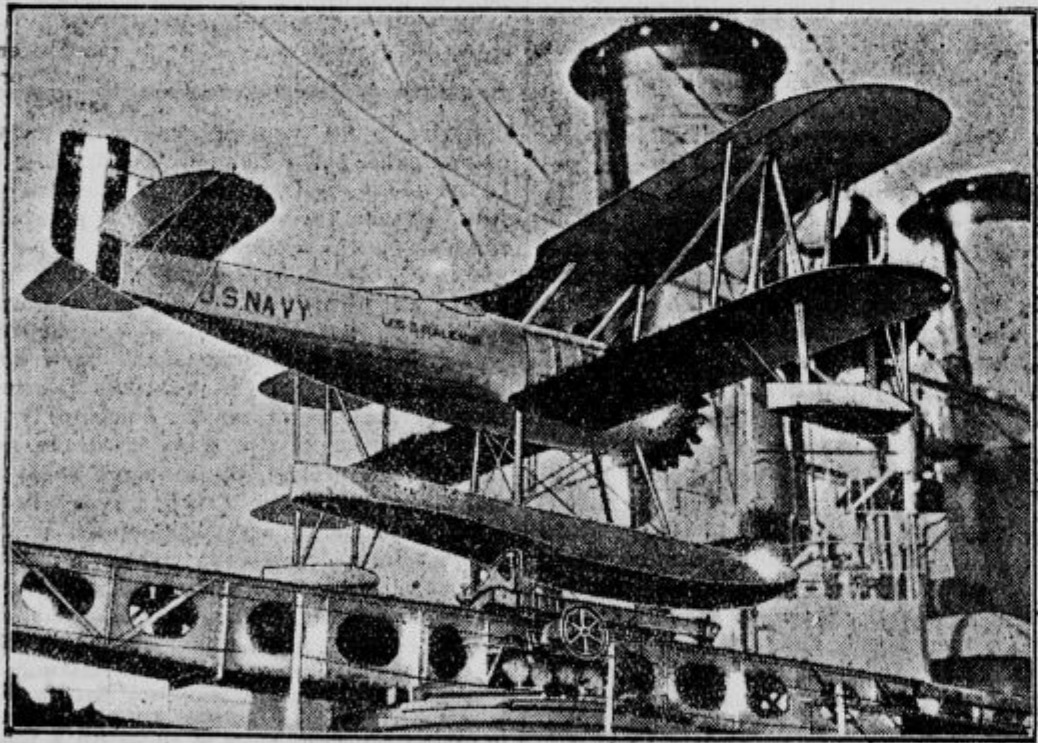
Najmodernejše motorno kolo, opremljeno z vsemi instrumenti, kakor merilnik za hitrost, za pritisk olja itd., kakršne imajo avtomobili. Ima celo varovano steklo za veter, razen tega je pa seveda tudi vanje, nego običajna motorna kolesa.

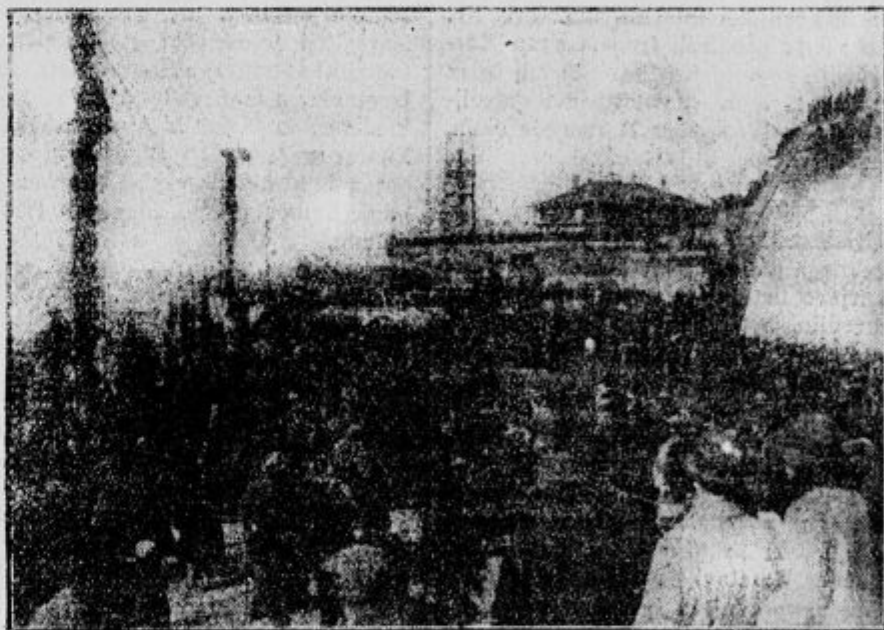
Francoski podmorski čoln »Ondine«, ki se je pred kratkim potopil v severnoportugalskih vodah. Vanj se je zadel neki grški parnik tako nesrečno, da se je potopil, še preden je mogel izvršiti kake varnostne ukrepe. Podmornica je imela 6000 ton, dolga je bila 64 m, široka 5,2 m in je bila dogotovljena šele leta 1925.

»U. A. Larzen«, ladja, s katero se je podal svoječasni zračni zmagovalac severnega tečaja, R. Byrd, pred kratkim na južni tečaj v svrhu znanstvenih raziskavanj. Njegova ekspedicija šteje 32 mož in je izvrstno opremljena z vsemi modernimi (plovilni in letalski) pripomočki. Kakor znano, je južni tečaj še jako malo raziskan.

Amerikanska vojna ladja »Raleigh« odhaja na manevre. Očividno namerava Amerika čim prej uhiteti tudi v vojni mornarici, zato gradi na vse kriplje najmodernejše vojne ladje, opremljene z vsemi vojnimi pripomočki. Dobrodošel povod pri pomorskem oboroževanju je bilo odkritje francosko-angleškega mornariškega sporazuma.

Novi belgrajski park na Kalimegdanu, ki je bil otvorjen ob priliki zadnjih svečanosti v spomin desetletnice prebitja solunske fronte.

Paul Feval:

Pesem hruške

V naši vasi,
Ma lon lan la,
Moj krog, la-hi-la,
V naši vasi
Stala je hruška...
(Staro kolo.)

I.

Visoka hruška je stala na koncu vasi; ko je bila pomlad, je bila podobna stogu cvetic. Najemnikova hiša je stala na drugi strani ceste; imela je kamenita vrata, enaka grajskim; najemnikovi hčeri je bilo ime Perina.

Bila sva zaročena.

II.

Imela je šestnajst let. Koliko rož na njenem licu! Toliko, kakor cvetja na hruški. Bilo je pod hruško, ko sem ji dejal: »Perina, moja Perina, kdaj bo najina poroka?«

III.

Vse je igralo na njej: njeni lasje, ki so se poigravali v vetru, njeno telo, njena bosa noga v malih cokolah, njene roke, ki so pripogibale visečo vejo, da bi vonjala glogovo cvetje, njeno jasno čelo, njeni beli zobje med njenimi rdečimi ustnicami.

O! Zelo sem jo ljubil. — »Naša poroka okrog žetve,« mi je rekla, »če te cesar ne bo vzel k vojakom.«

IV.

Ko je bil nabor, sem prižgal svečo, kajti misel, da odidem daleč od nje, mi je zapirala sapo. Zahvaljena bodi sveta Marija! Potegnil sem najvišjo številko. Toda Ivana, mojega mlečnega brata, je zadela usoda.

Našel sem ga, kako je jokal, govoreč: »Moja mati, moja uboga mati!«

V.

»Potolaži se, Ivan; jaz sem sirota.« Ni mi hotel verjeti, ko sem mu rekel: »Šel bom mesto tebe.« Perina je prišla pod hruško, z objokanimi očmi; nikoli je nisem bil videl jokati; njene solze so bile lepše kot njen smehljaj.

Rekla mi je: »Dobro si napravil in dober si; pojdi, moj Peter, čakala bom nate.«

VI.

Desno, levo, desno, levo, ob spremljanju bobna! Naprej, marš! Korakali smo tako nepretrogoma do Wagrama! Peter drži se trdno! Evo sovražnika! Videl sem bojno vrsto. Bilo je petsto topov, ki so pokali hkrati, bilo je dina, ki je legal na prsi in krvi, v kateri je drsela noga.

Zbal sem se in pogledal nazaj.

VII.

Zadaj je bila Francija in vstave in hruška, katere vse cvetje je bilo sedaj samo sadje. Zamislal sem in videl sem Perino, ki je molila zame. Zahvaljen bodi Bog! Glej me ju-

naka. Naprej, naprej! desno, levo! Nastavi, pali! na bajonet! — O, o, dobro napada novinec! »Fant, kako se zoveš?« — »Velikanstvo, ime mi je Peter.« — »Peter, imenujem te za korporala.«

VIII.

Perina, o moja Perina! Korporal! Živela vojna! Praznik so dnevi bitke! Da premagaš armado, ti ni treba drugega kot prestaviti eno nogo pred drugo. Desno, levo! »Ti si zopet, Peter.« — »Da, Velikanstvo.« — »Poberi epoleto.«

Bilo jih je za napredaj na ramah mrtvecev.

IX.

Velikanstvo, hvala lepa! In naprej do Moskve, — toda ne dalje! Po prostrani snežni poljani cesta, zaznamovana z mrtvimi trupli; tu reka, tam sovražnik, na obeh straneh smrt! — »Kdo postavi prvi čoln za most?« — »Jaz, Velikanstvo!« — »Vedno ti, kapetan!«

Dal mi je svoj križec viteza častne legije.

X.

Bog bodi zahvaljen! Perina, moja Perina, ponosna boš na me. Vojna je končana, odpuščen sem. Pritrkavajte, zvonovi, za najino poroko. Pot je dolga, toda upanje hodi naglo. Tam doli, za tem klancom, je že domovina. Prepoznal sem zvonik, rekel bi, da zvoní.

XI.

Zvoni. Toda hruška?

Mesece cvetja je tu in vendar ne opazim

cvetočega stoga. Včasih ga je bilo videti od daleč; ker tedaj je še stal. — Posekali so bili drevo moje mladostne ljubezni.

Imelo je svoje cvetje, vse svoje tako radostno cvetje! Toda njegove veje so ležale razmetane po travi.

XII.

»Zakaj zvoni, Matevž?« — »Za svetbo, gospod stotnik.« — Matevž me ni več prepoznal.

Svatba! Govoril je resnico. Zaročenca sta stopala po cerkvenih stopnicah. Nevesta je bila Perina, moja Perina, smejoča se in lepša kot nekoč. Ivan, moj brat, je bil ženin.

XIII.

Okoli mene so govorili ljudje: »Rada se imata.«

»Toda Peter?« sem vprašal. »Kakšen Peter?« so mi odgovorili.

Pozabili so na me.

XIV.

Pokleknil sem prav tam zadaj v cerkvi. Molil sem za Perino in molil sem za Ivana: vse, kar sem ljubil. Po končani maši sem odtrgal cvet, ubog mrtve cvet in vrnil sem se po poti, ne da bi pogledal za sabo.

»Zahvaljen bodi Bog! Ljubila se; srečna bosta!«

XV.

»Ti si se vrnil, Peter?« — »Da, Velikanstvo.« — »Imaš dvaindvajset let, major si, vitez si. Če hočeš, ti bom dal grofico za ženo.«

